

Славослов'я

Коротич Віталій Олексійович

I

Хай живе своєчасність!
Спізнився — тебе звергають.
Люди тоді нещасні,
Коли вони не встигають
Це головне — впіймати
Епохи тверду ходу.
Ламають?
Іди ламати!
Будують?
Біжи, будуй!
Тихо?
Радій тиші!
Сміються?
Вітай сміх!
Для тебе найголовніше
Не йти попереду всіх.
Внось
 у ясне
 ясність,
Затверджуй
 стверджене вже.
Хай живе своєчасність!
Бережених — Бог береже!

II

Слава тим, що мовчать!
З'їденим слава словам.
У зліпненій шпарі губ
Мудрість живе сама.
Мовчання — золото.
 Я
Низько вклоняюсь вам —
Майстрам ковтати рядки
Тих речень, яких нема.
У ваших гербах живе
Стулених губ капкан,
Де часом стирчить нога
Вчасно спійманих слів.
Нехай по той бік зубів
Танцюють думки кан-кан —

Ніхто не зайде туди,
У речень запертий хлів.
Слова — то срібло сивини,
Мовчання — золото дум.
Ця істина збереглась
Із дуже давніх років.
Розумні завжди мовчать,
Їх точить за людство сум —
Чом не позбавив Бог
Людей від язиків?!
Ковтати легше було б ...

III

Слава усім “пророкам”,
Які до пророцтв сідали!
Слава усім строкам,
Які вони відгадали!
В хвилини найбільш бурхливі
“Пророки” не знають муки.
Вони у жести сміливі
В кишенях складають руки.
Мовчать страшенно змістовно,
Які б слова не лунали.
Не стверджують голословно,
Лиш потім шепнуть: “Ми знали...”
Не роблять поспішних кроків,
Все вгадують у кінці...
Хороше життя в “пророків”.
От молодці!

IV

Слава тим, хто сміються останніми!
Тихо-тихо: хи-хи! І вслухаються:
То не сміх над державними тайнами?
А могутні — теж посміхаються?
Чи сміялись найголовніші,
Чи ухвалено сміху причину?
Нерозумно сміятися в тиші.
Мудро як — після старших по чину!
І хихикнути між вітаннями,
Як лизнути —
Тонка то справа!
Слава тим, хто сміються останніми!
Вічна слава!..

“Літературна газета”, 9.I.1962

Постійна адреса: http://ukrlit.org/korotych_vitalii_oleksiiowych/slavoslovia